

Arrest

nr. 162 087 van 15 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 11 december 2015.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de staatssecretaris of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de commissaris-generaal heeft de vluchtelingenstatus geweigerd te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd toe te kennen aan een vreemdeling en ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 6.5 van de Richtlijn van de Europese Unie 2008/115/EG betreffende de gemeenschappelijke normen en procedures in lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert, dient te worden opgemerkt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van voormeld artikel uit deze richtlijn en dient de Raad er op te wijzen dat de verzoekende niet aantoont dat de omzetting niet correct is gebeurd. Om zich rechtstreeks op artikel 5 van voornoemde Richtlijn te kunnen beroepen, dient de verzoekende partij in concreto aan te tonen dat de omzetting naar Belgisch recht niet correct gebeurde, wat zij nalaat te doen.

Met betrekking tot de schending van de artikelen 2 en 7 van de Richtlijn 2008/85/EG van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn), dient erop gewezen te worden dat de schending van een richtlijn hoe dan ook niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 2 923, 20 juni 2008 (c)). De Raad wijst erop dat de Procedurerichtlijn in Belgisch recht werd omgezet door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) en dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aantoont, dat de bepalingen waarnaar zij verwijst, daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn. Zodoende kan zij zich niet dienstig op de Procedurerichtlijn beroepen. Waar zij voorts verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 om te wijzen op het feit dat de Procedurerichtlijn van toepassing is in casu, doet zij evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststelling dat niet aangetoond is dat voormelde richtlijn niet correct zou zijn omgezet.

De Raad wijst er in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM op dat hij bij arrest van 6 oktober 2015 met nummer 153 954 middels een procedure in volle rechtsmacht het beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft verworpen. Op dit punt mist de kritiek van de verzoekende partij alvast

feitelijke grondslag, waar zij aangeeft dat het beroep nog hangende is en er daarom geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven.

Voorts wijst de Raad er op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen uitvoering van een verwijderingsbeslissing impliceert en de verzoekende partij evenmin verplicht om terug te keren naar haar land van herkomst. De bestreden beslissing gebiedt de verzoekende partij enkel om het Belgische grondgebied en het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tenzij zij over de nodige toegangs- en verblijfsdocumenten beschikt voor één van die landen. Bovendien schorst artikel 39/70 van de vreemdelingenwet de gedwongen uitvoering van de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal, maar verhindert niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitgereikt wordt.

Waar de verzoekende partij in dit kader ook nog verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 22 april 1998 met nr. 43/98 en dit arrest louter van toepassing verklaart op haar eigen beroep, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij met deze kritiek niet aantoonst dat zij zich in gelijkaardige omstandigheden bevindt als de vreemdeling in het arrest waarnaar verwezen wordt. Waar zij nog stelt dat het afleveren van een uitvoerbaar bevel tijdens het lopen van de asielprocedure discriminerend is (verwijzend naar bovenstaand arrest van 22 april 1998), nu er voldoende procedurele garanties zijn om dilatoire beroepen versneld af te wijzen, merkt de Raad op dat hiermee geen afbreuk wordt gedaan aan bovenstaande vaststelling aangaande het afleveren van een bevel tijdens het lopen van de termijn om een beroep tot nietigverklaring in te dienen, én dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij hiermee kritiek lijkt te uiten op de vreemdelingenwet en het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort hierover uitspraak te doen. De Raad mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende wetgeving op een correcte wijze werd toegepast.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing haar grondslag vindt in de definitieve weigering van een aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zodat, wanneer wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, wat in casu het geval is (zie hieronder) waardoor de Raad zich niet dient uit te spreken over de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 2 juli 2014, nr. 10 614 (c)).

Tevens wordt erop gewezen dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekende partij niet aantoonst dat zij zich in dezelfde feitelijke omstandigheden zou bevinden.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en zich beperkt tot het beschrijven van haar gezinsleven, merkt de Raad op dat zij hiermee in het geheel nalaat enige hinderpalen aan te tonen die het haar moeilijk of onmogelijk maken om haar gezinsleven in het land van herkomst uit te bouwen of verder te zetten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en artikel 41 van het Handvest aanvoert, wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2, van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu laat de verzoekende partij na aan te geven op welke wijze de aangehaalde elementen, met name het gezinsleven – waaromtrent zij zich overigens louter beperkt tot de ongestaafde beweringen dat haar kinderen hier naar school gaan en samen met haar echtgenote onder “grote psychische druk” zouden staan - en de vrees voor terugkeer naar Albanië – hetgeen reeds werd behandeld in het kader van haar asielaanvraag - , zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Ook de verwijzing naar de arresten van de Raad is niet dienstig, nu arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwerking kennen en de verzoekende partij met het louter van toepassing verklaren van voormelde arresten nalaat aan te tonen dat haar situatie gelijkaardig is aan de situatie waarnaar verwezen wordt met het arrest. De schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt bijgevolg niet aangetoond.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 11 december 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 22 januari 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 25 november 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt dat het belang behouden blijft, omdat het bevel om het grondgebied te verlaten anders tegen haar kan worden gebruikt. VzP verwijst tevens naar hetgeen werd uiteengezet in de vth. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting verwijst naar de vraag tot horen en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 25 november 2015, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter refereren aan de vraag tot horen kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 25 november 2015 opgenomen grond.

2.2.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat *“het belang behouden blijft, omdat het bevel om het grondgebied te verlaten anders tegen haar kan worden gebruikt”* en de verzoekende partij hiermee lijkt te verwijzen naar de door haar advocaat in een eerder ter terechtzitting van 22 januari 2016 opgeroepen zaak gemaakte kanttekening dat de desbetreffende verzoekende partij *“nog steeds belang heeft omdat het bevel om het grondgebied te verlaten later aanleiding kan geven tot een inreisverbod”*, merkt de Raad op dat de verzoekende partij met voormeld betoog niet aantoonde over het vereiste belang te beschikken. Een belang dat erin bestaat een onwettige toestand te handhaven, is immers ongeoorloofd.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU